

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú európai uniós védjegybíróság

Az ügy száma: 9.Pf.20.537/2025/7-I.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Oppenheim Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. László Áron Márk ügyvéd)

ügyvéd címe1

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

dr. Jung Sándor ügyvéd

ügyvéd címe2

dr. Bárdos Rita ügyvéd

ügyvéd címe3

A per tárgya: védjegybitorlás megtörténtének megállapítása és jogkövetkezményei

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.P.23.010/2024/12-II.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy – az alperes lajstromszám5 lajstromszámú nemzeti védjegye használatának kivételével – az alperes 2019. november 18. napjától bitorolja a felperes lajstromszám1 lajstromszámú, lajstromszám2 lajstromszámú, lajstromszám3 lajstromszámú és lajstromszám4 lajstromszámú európai uniós védjegyeit azzal, hogy egy köríven belül szimbólum szimbólumot magában foglaló ábrás megjelölést használ az általa nyújtott gépjármű szervizszolgáltatás felajánlása és reklámozása, valamint az általa forgalmazott autóalkatrészek eladásra kínálása és reklámozása során.

Az alperest kötelezi a megállapított jogsértés abbahagyására és a további jogsértéstől eltiltja.

Ezt meghaladóan a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Mentesíti a felperest a perköltség fizetése alól, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.538.040 (egymillió-ötszázharmincnyolcezer-negyven) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 536.995 (ötszázharminchatezer-kilencszázkilencvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes a globális járműipar meghatározó szereplője; gyártja és forgalmazza – mások mellett – a márkanév márkájú járműveket és járműalkatrészeket. Jogosultja az 1996. március 30-i elsőbbségű, lajstromszám1 lajstromszámú európai uniós ábrás védjegynek, az 1996. április 1-jei elsőbbségű, lajstromszám2 lajstromszámú európai uniós ábrás védjegynek, az 1996. április 1-jei elsőbbségű, lajstromszám3 lajstromszámú európai uniós ábrás védjegynek, amelyek oltalma egyebek mellett a Nizzai Osztályozás szerinti 12. osztályba sorolt járműalkatrész árukra és a 37. osztályba tartozó „Javítás; Járművek karbantartása és javítása” szolgáltatásokra terjed ki. A lajstromszám1 lajstromszámú védjegy szimbólumot térbeli ábrázolással mutat, ahol a szimbólum függőlegesen áll és a körív vastagsága a szimbólum felső harmadának terjedelmét teszi ki. A lajstromszám2 lajstromszámú védjegy az előbbi szimbólumábrázolás egy körsávban, a sávon belül fekete háttérben felül „márkanév1”, alul „márkanév2” felirat, közöttük levél ornamentika fut körbe. A lajstromszám3 lajstromszámú védjegy az első változat leegyszerűsített, geometriai alakzat szerinti, szimbólumábrázolás. A felperes jogosultja továbbá 2016. február 1-jei elsőbbségű, lajstromszám4 lajstromszámú európai uniós ábrás védjegynek, amely egyebek mellett a Nizzai Osztályozás szerinti 12. osztályba sorolt „Járművek részei és szerelvényei” árukra is oltalom alatt áll. A lajstromszám4 lajstromszámú védjegy a fentiek szerinti második változat fekete háttérben szürke árnyaltos ábrázolással és betűkkel (továbbiakban: korábbi védjegyek).

[2] Az alperes 2013-ban jogutódlással létrejött korlátolt felelősségű társaság, amelynek főtevékenysége gépjárműalkatrész-kiskereskedelem; tevékenységi körének része a gépjárműjavítás és -karbantartás szolgáltatás is. Az alperes a fenti szolgáltatásokkal összefüggésben használja a „portál1hu”, a „portál2eu” és az „portál3.hu” kereskedelmi neveket és a „szlogen1”, a „szlogen2” és az „szlogen3” szlogeneket, amelyek mellett valamennyi esetben megjelenít egy olyan kör alakú ábrát, logót, amely a szimbólum szimbólumot foglal magában, és amelyben egy sötét színű körívben megjelenik egy alig látható, kontrasztos „szlogen1” felirat.

[3] Az alperes a „portál1hu” és „szlogen1” szlogenekkel kombinált kör alakú ábrás megjelölésre magyar nemzeti védjegyoltalommal rendelkezik. A 2017. május 23-i elsőbbségű, lajstromszám5 lajstromszámú védjegy a Nizzai Osztályozás szerinti 12. osztályba tartozó különféle járműalkatrészek és a 37. osztályba tartozó szervizszolgáltatások körében áll oltalom alatt (a továbbiakban: későbbi védjegy).

[4] A felperes 2019. november 18-án jogi képviselője útján levelet küldött az alperes részére, amelyben felszólította, hogy hagyjon fel többek között a szimbólum alakú ábrás felperesi védjegy „portál1hu” doménnév alatt elérhető weblapon történő felperes által nem engedélyezett használatával. A felperes 2020. március 31-én újabb felszólítást küldött az alperesnek, ezúttal a „portál2hu” doménnév alatti weboldalon történő jogosulatlan használatát összefüggésben. Miután az alperes a korábbi felszólításokat nem teljesítette,

2024. november 4-én ismét felszólította őt a felperes a fent említett megjelölések használatának abbahagyására.

[5] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság 1) állapítsa meg, hogy az alperes 2019. november 18. napjától bitorolja a felperes lajstromszám1 lajstromszámú, lajstromszám2 lajstromszámú, lajstromszám3 lajstromszámú és lajstromszám4 lajstromszámú európai uniós védjegyeit azzal, hogy egy köríven belül szimbólum szimbólumot magában foglaló ábrás megjelölést használ az általa nyújtott gépjármű szerviz szolgáltatás felajánlása és reklámozása, valamint az általa forgalmazott autóalkatrészek eladásra kínálása és reklámozása során, 2) kötelezze az alperest a fenti magatartások abbahagyására és tiltsa el a további jogsértéstől.

[6] Keresetét az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az európai uniós védjegyről szóló 2017. június 14-i 2017/1001 rendelet (Vr.) 9. cikk (2) és (3) bekezdésére, valamint a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 76/D. § folytán alkalmazandó 27. § (1) bekezdésére, továbbá (2) bekezdés a) és b) pontjára alapította.

[7] Kiemelte, hogy az alperes által használt megjelölés összetéveszthető a védjegyek szerinti megjelölésekkel. Egyértelművé tette, hogy a kereset tárgya kizárólag az alperes által használt szimbólumábrázolás mint bitorló logó (vagyis pl. a „márkanév1Szerviz”, „portál1hu”, „márkanév1Bonto” és „portál2eu” kereskedelmi nevek nem). A releváns áruk és szolgáltatások tekintetében a releváns közönség az átlagos fogyasztó, mivel bárki igénybe veheti az alperesi szolgáltatásokat, akinek márkanév típusú járműve van vagy ilyen típusú járművet használ. Kifejtette, hogy a védjegycsaládot képező védjegyek domináns eleme és az alperes által használt megjelölés domináns eleme ugyancsak az ábrás elem. Az alperes lényegében a bitorló logóval azonosítja magát, saját magát és szolgáltatásait azzal különbözteti meg más piaci szereplőktől és szolgáltatásaitól. A logóban többletelemként a tárgyi szolgáltatásokra nézve megkülönböztető képességgel nem rendelkező „szlogen1” szlogen olvasható, azonban ez méreténél és kialakításánál fogva már csekélyebb távolságról is alig észlelhető, így nem alkalmas arra, hogy befolyásolja az összbemutatót. Az alperesi megjelölést lényegében a világszerte ismert márkanév1 szimbólum minimálisan módosított és a „szlogen1” felirattal kiegészített változata.

[8] Kifejtette, hogy az alperes tevékenységének központjában gépjárműalkatrész forgalmazás és gépjárműszerviz-szolgáltatás áll. A védjegyek árujegyzéke mind a járműalkatrészekre, mind a jármű- és szervizszolgáltatásokra kiterjed, ezért az áruk és a szolgáltatások azonossága is megállapítható. Utalt arra is, hogy a védjegyenek fokozott megkülönböztető képessége van. Az alperesi megjelölés tisztességtelenül kihasználja a védjegyek megkülönböztető képességét és jóhírnevét (Vr. 9. cikk (2) bekezdés c) pont). Az alperes a bitorló logót a felperes engedélye nélkül használja és ezzel azt a valótlan látszatot kelti, hogy a felperes hivatalos partnere, e látszat nyomán az alperes jogosulatlan (tisztességtelen) versenyelőnyre tesz szert. Kiemelte az Európai Unió Bírósága (EUB) C-63/97. számú BMW-ügyben kifejtett jogértelmezésre hivatkozva, hogy a más gyártók termékeivel kapcsolatos független szervizszolgáltatások hirdetése során a gyártói védjegyek csak minimális mértékben használhatók, a védjegyhasználat ugyanis nem keltheti azt a látszatot, hogy a gyártó és a szerviz között hivatalos vagy különleges természetű üzleti kapcsolat áll fenn. Az alperes ezt a minimális mértékű védjegyhasználatot meghaladja a

szimbólumábrázolás használatával, amely a tevékenysége jelzéséhez nem feltétlenül szükséges.

[9] Kifejtette, hogy a belenyugvás szabályai jelen esetre nem alkalmazhatók, mert a felperes nem tűrte 5 éven át az alperes lajstromszám5 lajstromszámú nemzeti védjegyének használatát. Az alperes védjegyéről 2019. november 18. napján kelt felszólítás küldését megelőző napokban szerzett tudomást, elegendő volt a tudomásszerzéstől számított egy-két nap is ahhoz, hogy azt elkészítse és kiküldje. Később többször megismételte a felhívást, utoljára 2024. november 4-én, amelyet az alperes postai küldeményként 2024. november 7-én vett kézhez.

[10] Az alperes elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte a felperes meghatalmazásának szabályszerűtlenségére hivatkozással, továbbá amiatt, hogy a kereset nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 172. § (3) bekezdésének. Másodlagosan kérte a kereset elutasítását arra hivatkozva, hogy a felperes az alperes 2017. május 23-i elsőbbségű lajstromszám5 lajstromszámú védjegyének használatába belenyugodott. Előadta, hogy 2017. június 6-án helyezte el hirdetését az internetes felületen, amelyen már szerepelt a védjegye, ettől kezdve használja a keresettel kifogásolt megjelölést is. A felperes nem gyakorolta felszólalási jogát az alperesi védjegybejelentés iránti eljárásban, noha erről tudomása volt. Ennek alátámasztására előadta, hogy a felperes igen kiterjedt nemzetközi gazdasági tevékenységével összefüggésben védjegyének védelme érdekében védjegyfigyelési szolgáltatást vesz igénybe, így már 2017-ben tudomása lehetett az alperesi védjegy bejelentéséről. Hivatkozott arra, hogy a későbbi védjegy használatáról hivatalos magyarországi képviselte, a cég1 Kft. (cég1) útján is tudomást szerezhetett, amellyel az alperes 2013. óta szerződéses viszonyban áll. Állította, hogy a 2019. november 18-i keltezésű felszólítást nem kapta meg, tértivevény nem állt rendelkezésre, a felszólítás azonban alakilag is hibás volt, mert ahhoz nem csatolták az eljáró képviselő meghatalmazását. Hivatkozott arra, hogy a felperes már 2019. november 18-át megelőzően is tudott az alperesi védjegy használatáról, tekintettel arra, hogy a felszólító levelében arra hivatkozott, hogy „a Megbízóval történt egyeztetés után” megállapította, hogy az alperes semmilyen felhasználási engedélyt nem kapott a fentebb említett védjegyek használatára. Okfejtése szerint a védjegyhasználatról való tudomásszerzés, megfelelő jogi képviselő felkutatása, megbízása, az ügy átadása, majd az egyeztetések egészen a felhívás kiküldéséig több hetet és napot is igénybe vesznek. Ehhez képest a 2024. november 16-i kereset benyújtásig több mint öt év telt el. Érvelése szerint a rosszhiszeműséghez csalárd szándék szükséges (BH2014. 115). Csalárd szándékra utalhat a piacról történő kiszorítás, más forgalmazásának jogszerűtlen akadályozása, ilyen szándéka azonban az alperesnek a védjegy igénylésekor nem volt. Hivatkozott az EUB C-63/97. számú döntésre, álláspontja szerint a szimbólumábrázolás használata önmagában nem kelti azt a hamis látszatot, hogy a felpereshez köthető márkaszerviz-tevékenységet végez, de legalábbis a felperessel kialakított különleges kapcsolat keretében nyújtja szolgáltatását.

[11] Hivatkozott arra, hogy tevékenységét mint gépjárműbontást határozta meg, hatósági engedély birtokában kizárólagosan jogosult az általa végzett hulladékgazdálkodásból, márkanevű gépjárművek bontásából származó alkatrészek hasznosítására. Hirdetéseiben és reklámjaiban közli, hogy új és eredeti gyári alkatrészeket is felhasznál szervizszolgáltatása keretében, ami felperes hivatalos magyarországi márkaképviselője, a cég1 hozzájárulásával történik. Nevezett vállalkozással kötött szerződése alapján jogosult eredeti gyári alkatrészt

megvásárolni és hasznosítani, amennyiben azokat kizárólag saját szervizszolgáltatása keretében használja fel. Eredeti gyári alkatrészek eladására nem jogosult. Kifejtette, hogy a felperessel hivatalos kapcsolatban lévő márkaszerviz és alkatrész-kereskedő kizárólag a felperes által meghatározott alkatrészeket használhat fel. Ennek a szolgáltatásnak a közönsége a felperes által garantált minőséget igényli és veszi igénybe a márkaszerviz-szolgáltatásokat. Ezzel szemben az alperes szolgáltatásait a fogyasztók kifejezetten azért választják, mert nem tudják, vagy nem akarják megfizetni a felperes által meghatározott szolgáltatás árait, tekintettel arra, hogy a felperes kizárólag új gyári alkatrészeket forgalmaz vagy használ fel szervizszolgáltatásai keretében. Az alperes bontott, utángyártott alkatrészeket is felajánl, és nem kizárólag eredeti, gyári új alkatrészeket alkalmaz, amit tevékenysége során megfelelően jelez.

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 150.000 forint perköltséget.

[13] Döntését a Vr. 9. cikk (2) bekezdés b), c) pontjára, 16. cikkére, valamint az Európai Parlament és a Tanács védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 2015. december 16-i (EU) 2015/2436. irányelv (Harmadik védjegyirányelv) 9. cikkére és a Vt. 76/D. §-ára, 27. §-ára alapította.

[14] Megalapozatlannak találta az alperes védekezését, mely szerint a felperes megállapítási keresete nem felel meg a Pp. 172. § (3) bekezdésének. Megállapította, hogy a védjegyek oltalma érvényes, azoknak a felperes a jogosultja, a kifogásolt megjelölés használatát a csatolt bizonyítékok alátámasztották, azokat az alperes nem vitatta.

[15] Vizsgálta az alperes később lajstromozott védjegyének továbbhasználatára alapított anyagi jogi kifogást a Vr. 16. cikke alapján. Kifejtette, hogy nem annak kell jelentőséget tulajdonítani, hogy a felperes a későbbi védjegy bejelentéséről, meghirdetéséről és lajstromozásáról a jelen igényérvényesítéshez képest jóval több mint öt évvel korábban már tudott, ez a védjegylajstrom közhitelessége és nyilvánossága okán külön bizonyítást nem is kíván. A Vr. 16. cikk (2) bekezdése szerinti továbbhasználati jog igazolásához az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a felperes öt egymást követő éven át eltúrte a lajstromszám5 lajstromszámú ábrás védjegy használatát, noha arról tudomása volt. Az alperes elévüléssel összefüggő érvelését nem fogadta el.

[16] Utalt arra, hogy az EUB a 466/20. számú ügyben végezte el a belenyugvás szabályának perben releváns értelmezését. Eszerint a belenyugvás szabálya úgy értelmezendő, hogy az olyan cselekmény, mint a felszólítás, amellyel valamely korábbi védjegy vagy más korábbi jog jogosultja anélkül lép fel valamely későbbi védjegy használata ellen, hogy jogilag kötelező erejű megoldás eléréséhez szükséges lépéseket tett volna, nem szünteti meg a belenyugvást, következképpen nem szakítja meg az e rendelkezésekben említett belenyugvási időt. A felperes ezért súlytalanul érvelt azzal, hogy az alperest a védjegyhasználat abbahagyására szólította fel, mert ezek a cselekmények nem szakították meg a belenyugvási időt.

[17] A Harmadik védjegyirányelv 9. cikkének (1) bekezdése szempontjából releváns jogi lépésnek kizárólag a keresetlevél benyújtása (2024. november 16.) minősült. A felperes ügyvédjének 2019. november 18. napjára keltezett felszólító levele okirati bizonyítéka annak, hogy a felperes azon a napon már tudott az alperes védjegyhasználatáról. Ehhez képest a keresetlevelet két nap híján öt évvel legkésőbb nyújtotta be a bírósághoz. A felperes maga sem vitatta, hogy az alperesi védjegyhasználatról való tudomásszerzés és az azzal kapcsolatos ügyvédi felszólítás megszerkesztése között pár nap eltelhetett, a jogsértőnek tartott helyzet felismerésének, az ügy jogi képviselő részére való átadásának, a felszólítás megszövegezésének, majd a megbízóval való leegyeztetésének időigénye észszerűen meg kellett, hogy haladjon két munkanapot. Figyelemmel arra is, hogy 2019. november 18. napja hétfőre esett, bizonyosra vette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes már e munkahetet megelőző héten tudott az alperes kifogásolt védjegyhasználatáról. Utalt arra, hogy a felperes nem is vitatta azt az alperesi állítást, hogy már 2017. nyarán megkezdte a kifogásolt védjegyhasználatot az interneten.

[18] Az pedig, hogy a felperes hivatalos magyarországi márkakereskedője nem vitásan 2013-tól szerződéses kapcsolatban állt az alperessel, arra enged következtetni, hogy a felperesnek tudnia kellett az alperesi védjegyhasználatról már nyomban annak megkezdését követően.

[19] Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes öt egymást követő éven át eltúrte az alperes lajstromszám5 lajstromszámú ábrás védjegyének használatát, noha tudomása volt róla. Így a Vr. 16. cikkének (2) bekezdése értelmében a perbeli európai uniós védjegyek oltalma alapján nem tilthatta meg az alperesnek a későbbi védjegy használatát.

[20] Nem értett egyet azzal a felperesi érveléssel, hogy a védjegy bejelentésével kapcsolatos rosszhiszeműség kizárja a belenyugvás szabályainak alkalmazását. Utalt arra, hogy a bejelentő rosszhiszeműségének megállapításához önmagában nem elegendő annak a körülménynek a megvalósulása, hogy a bejelentő tudja vagy tudnia kell, hogy harmadik személy legalább régóta használ azonos vagy hasonló megjelölést a lajstromoztatni kért megjelöléssel azonos vagy ahhoz a megtévesztésig hasonló termék tekintetében. A rosszhiszeműség megítéléséhez a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtása időpontjában fennálló szándékát kell figyelembe venni (EUB C-529/07. számú Lindt- ítélet 40-41. pontja). A felperes nem állított olyan körülményt, amely az alperesnek a bejelentéssel kapcsolatos csalárd szándékára, piacakadályozó, korlátozó vagy hasonló, a védjegyoltalom rendeltetésével összeegyeztethetetlen törekvésére engednek következtetni.

[21] Mindezek alapján a lajstromszám5 lajstromszámú ábrás védjeggyel azonos megjelölés használatával szembeni keresetet elutasította.

[22] Jogi érvelése szerint a Vr. 16. cikk (2) bekezdés csak a későbbi védjegy továbbhasználatára jogosítja az alperest, így vizsgálta, hogy a védjegytől eltérő más, kifogásolt megjelölések használata a Vr. szabályaival összeegyeztethető-e.

[23] Utalt arra, hogy az alperes gazdasági tevékenységében kombinált megjelöléseket használ, amelyek közös jellemzői, hogy azok bal oldalán ábrás elem, jobb oldalán szóelem,

többszörre valamilyen doménnév olvasható. A felperes a kombinált megjelölésekben kifejezetten csak a szimbólumábrázolás használatát kifogásolta.

[24] Nem volt vitás a felek között, hogy az alperes az ábrás elemet kifejezetten a perbeli védjegyek felhasználásával szerkesztette és alkalmazza megjelöléseiben abból a célból, hogy azzal képi módon jelezze a fogyasztók számára, hogy a szolgáltatás a felperes áruira specializált. Nem volt vita ezért a perbeli védjegyek és az alperes által alkalmazott ábrás elemek hasonlóságát illetően, ezért az összetéveszthetőség átfogó értékelését nem kellett elvégezni. Rögzítette, hogy az alperes cégjegyzék szerinti tevékenységébe tartozik a gépjárműjavítás és -karbantartás, tényleges tevékenységének lényege az ún. autóbontó szolgáltatás, melynek során használt gépjárművekből kisserelt alkatrészeket értékesít, illetve szervizszolgáltatása során beépít. Megállapította, nincs jelentősége annak, hogy a kérdéses áruk a felperes által gyártott bontott vagy új, esetleg utángyártott termékek, az alperes megjelöléshasználatára a Vt. 9. cikk (2) bekezdés b) pontja értelmében védjegyhasználatnak minősült.

[25] A felek közt a vitát abban látta, hogy az alperes kifogásolt megjelöléshasználatára, amit tehát független márkaszervizként végez, megengedhető-e a fogyasztók abbéli tájékoztatása érdekében, hogy szolgáltatása a felperes áruira specializált.

[26] Utalt arra, hogy az EUB jogértelmezése szerint a Tanács védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 89/104. számú EGK Első irányelv 5-7. cikkelyei nem jogosítják fel a védjegy jogosultját arra, hogy harmadik személy részére megtiltsa a védjegy használatát abból a célból, hogy a fogyasztókat tájékoztassa arról, hogy javítási és karbantartási tevékenységet végez azon árukra, amelyeket az adott védjeggyel védenek, és amelyeket az adott védjeggyel a védjegyjogosult hozott – vagy a védjegyjogosult jóváhagyásával hoztak – piaci forgalomba. Ugyasínt nem tiltható el harmadik személy annak jelzésétől, hogy specialista vagy specializálódott az ilyen áruk értékesítése, javítása, karbantartása tekintetében, kivéve ha a védjegyet olyan módon használja, ami azt a benyomást keltheti, hogy hivatalos, kereskedelmi kapcsolat áll fenn a vállalkozás és a védjegy tulajdonosa között, különösen, hogy a viszonteladó vállalkozása a tagja a védjegyjogosult forgalmazási hálózatának, vagy hogy különleges viszony áll fenn a két vállalkozás között.

[27] Erre tekintettel azt vizsgálta, hogy a felperesre jellemző szimbólumábrázolás alkalmazása kelthet-e olyan benyomást a releváns fogyasztóban, hogy hivatalos kereskedelmi kapcsolat áll fenn a peres felek között, különösen, hogy az alperes esetleg tagja a felperes forgalmazási hálózatának, vagy más viszony áll fenn a két vállalkozás között.

[28] A releváns fogyasztó azonos az átlagfogyasztóval, a jogvitában érintett járműalkatrész áruk és járművek karbantartása és javítása szolgáltatások olyanok, amelyek ma már a legszélesebb fogyasztói kör számára rendelkezésre állnak. Kifejtette, hogy az ilyen fogyasztó szokásos mértékű tájékozottsága kiterjed annak ismeretére, hogy a járműalkatrészek és járművek karbantartásának, javításának piaca két nagy szegmensre tagolódik: az egyik a márkajogosult által gyártott eredeti, új áru és erre épülő szolgáltatások, a másik a használt, illetve utángyártott alkatrészek és az ezek felhasználására épülő szolgáltatások piaca. A köznyelv az előbbi szolgáltatás nyújtóját márkaképviselőként, illetve -szervizként, az utóbbit (márka)független szervizként nevezi meg. Kiterjed az átlagfogyasztó ismerete arra is, hogy e

szolgáltatások különbségének lényegét a szolgáltatást nyújtó és a márkajogosult viszonya jelenti, márkaszervizek esetében az áruk és szolgáltatások minőségét a márkajogosult határozza meg és garantálja, míg az utóbbi esetben ez nem teljesül. Közismert az a tény is az átlagfogyasztói körben, hogy ez a különbség az áruk és szolgáltatások minőségében, megbízhatóságában és azok ellenértékében mutatkozik, olykor lényeges eltérést eredményez.

[29] Megállapította, hogy az alperes az utóbbi piaci szegmens szereplője, tevékenysége bontásból származó eredeti vagy utángyártott alkatrészekre épül. Közvetlen szerződéses kapcsolata a felperessel nincs, közvetett viszonya azonban annyiban van vele, hogy a felperes által gyártott új és eredeti gépjárműalkatrészeket a felperes magyarországi márkakereskedőjétől szerzi be, és vállalja, hogy azokat kizárólag szervizszolgáltatásokra használja fel.

[30] Az elsőfokú bíróság mérlegelése szerint nem kétséges, hogy a felperes által kifogásolt szimbólumábrázolás képes felidézni a perbeli védjegyeket, ez azonban megengedett cél is lehet, annak érdekében, hogy jelezze, a tevékenységet a felperes áruira szakosította. Vizsgálta, hogy az alperes megjelöléshasználata valóban kizárólag ezt a célt szolgálja-e, vagy azt a hamis látszatot kelti, hogy az alperes a felperessel különleges kapcsolatban álló márkaszerviz.

[31] Az alperes megjelölés használatát elemezve megállapította, hogy az alperes a felperes védjegyeiből átalakított szimbólumábrázolást sohasem önmagában, hanem vagy kombinált megjelölés részeként, vagy a bemutatott nevek, szóösszetételek kontextusában tartalmazza. A márkanév1 szó a köznyelvben a felperes márkanévére történő rövidített, becéző, szlenges utalás. A márkanév szlengesítése a márkanév köznyelvi felidézése, de egyben attól világos elhatárolás is. Egy átlagos figyelmező fogyasztó számára a gépjárműszerviz és -karbantartó szolgáltatást nyújtó vállalkozás cég- és doménnevében, valamint logóiban megjelenő márkanév1 kifejezés a felperes áruira szakosodást és nem márkajogosultságot fejez ki. Az átlagos fogyasztó tisztában van a gépjárműszerviz piac kétértelműségével, a megjelölést minden bizonnyal nem egy felperesi márkaszerviz nevéként, hanem a szervizszolgáltatás felperes áruira szakosodásának kézenfekvő jelzésekként értelmezi. Ezen nem változtat a perbeli ábrás védjegyek használata, az ábrás és a szóelemet egyaránt tartalmazó kombinált megjelölések esetében általában a szóelemet kell dominánsnak tekinteni, hiszen a fogyasztók ennek használatával keresik a szolgáltatást, illetve hivatkozzák azt egymás között és a kereskedelmi forgalomban.

[32] A márkanév1 magában is a felperesre utal, így az emellett feltüntetett szimbólumábrázolásnak illusztratív szerepe van, az alperes által alkalmazott ábra azonban nem azonos a felperes védjegyeivel, hanem sajátos átalakítása azoknak. Ez az átalakítás, a szimbólumábrázolás alkatrész ábrázolásba applikálása és az alperes jelmondatával való összekombinálása szavatolja a védjegyek és a megjelölés megkülönböztethetőségét. A kifogásolt ábrás elem nem változtat azon a fent bemutatott jelentésen, amelyet a márkanév1 szó közvetít a gépjárműszerviz-szolgáltatásokat kereső releváns fogyasztói körben.

[33] Utalt arra is, hogy az alperes weboldalán közli azt a tényt, hogy szolgáltatása „Garanciaidőn túli független márkanév1 szerviz személy- és kisteherautók számára”. A 2017. óta eltelt 8 év, ésszerűen elegendő lehetett arra, hogy a releváns fogyasztói kör az alperes szolgáltatását megismerje és azt a szervizszolgáltatások piacán elhelyezze. Ha pedig mégis

akadt volna olyan fogyasztó, akinek kétségei támadtak a peres felek valódi viszonyát illetően, ez a dilemma ennyi idő alatt számára is megoldódhatott. A felperes által kifogásolt ábrás elem használata mellett is kizárható, hogy az átlagfogyasztó az alperes által alkalmazott megjelöléseket észlelve abba a tévedésben essen, hogy hivatalos kereskedelmi kapcsolat áll fenn a peres felek között. Különösen, hogy az alperes esetleg tagja a felperes forgalmazási hálózatának, vagy más különleges viszony áll fenn a két vállalkozás között. Megítélése szerint egy ilyen feltételezés a jelen esetben nem is volna teljesen alap nélküli, mivel az alperes a felperes magyarországi márkaképviselővel kialakított szerződéses kapcsolatban eredeti és új alkatrészek szervizszolgáltatásban való felhasználására jogosult, ez a tény egyúttal kizárja annak lehetőségét, hogy az alperes tevékenysége a tisztességes ipari és kereskedelmi gyakorlattal ellentétes lenne.

[34] Mivel a felperes nem tilthatja meg az alperesnek a szimbólumábrázolásnak a vizsgált tényállás szerinti használatát, ezért a keresetet el kellett utasítani.

[35] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[36] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását.

[37] Fellebbezését egyrészt arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott EUB ítélet szerint ([54] bekezdés) a felszólítás megszakíthatja a belenyugvási időt, feltéve, hogy az említett felszólításra adott nem kielégítő választ követően a korábbi védjegy vagy más korábbi jog jogosultja továbbra is tiltakozik a későbbi védjegy használata ellen, és megteszi a jogai érvényesítése érdekében a rendelkezésre álló intézkedéseket. Hivatkozott arra, hogy az alperes által nem vitatott és a perben bizonyított tény, hogy a felperes 2024. november 4. napján e-mailben, majd másnap feladott és az alperes által 2024. november 7. napján átvett postai levél útján is felszólította az alperest a bitorló magatartás abbahagyására. A C-466/20. számú ügyben kifejtett jogértelmezés nyomán tehát a belenyugvási időt nem a keresetlevél előterjesztése (2024. november 16.), hanem a keresetlevelet megelőző felszólítás megküldése (2024. november. 4-től 5. napja) szakította meg. Az elsőfokú bíróság a felperes tudomásszerzésének a 2019. november 18-i felszólítást tekintette, és azt állapította meg, hogy 2019. november 11. napjával kezdődő hét során tudomást kellett szereznie az alperesi magatartásról. Ehhez képest a 2024. november 4-i felszólítás, illetve annak november 7-i átvétele is az irányadó jogszabályokban meghatározott ötéves belenyugvási időn belül volt.

[38] Hivatkozott arra is, hogy a cég1 esetleges tudomása az alperesi megjelöléshasználatról nem betudható a felperesnek. A perben rendelkezésre álló bizonyítékok nem csak közvetlenül, de közvetve sem igazolják, hogy a cég1 bármilyen tudomással bírt volna arról, hogy az alperes milyen megjelöléseket használ a különféle online és offline felületein, illetve a fogyasztókkal való kapcsolattartás során. A viszontválaszhoz csatolt dokumentumok között egyetlen kivétellel az alperes által tett, az alperesi védjegyet semmilyen formában nem tartalmazó, egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatok szerepelnek, míg az egyetlen kivétel a cég1től származó 2020. szeptember 17-i keltezésű alperesnek küldött levélsablon. Ebből az a következtetés vonható le, hogy a cég1től az alperes időről időre alkatrészt vásárolt, amiből nem következik, hogy a cég1 tudomással bírt az

alperes ábrás megjelölés használatáról. Abban az esetben is, ha a cég1 tudott volna az alperesi védjegyhasználatról, teljes mértékben okszerűtlen és az iratokból sem következik, hogy a cég1 tudomása nyomán a felperesnek is tudnia kellett az alperesi megjelöléshasználatról. A felperesnek nem a cég1, hanem egy másik cég, a cég2 Kft. látta el a magyarországi vezérképviselőt. A felperes és a tőle független cég1 között egyszerű kereskedelmi kapcsolat áll fenn, amely alapján a cég1nek sem üzleti, sem jogi értelemben nem feladata annak nyomon követése, hogy harmadik személyek milyen jogcímen használják a felperes védjegyeit. A cég1nek üzleti partnerként nincs és nem is lehet tudomása arról, hogy a felperes védjegyeinek használatát kinek és milyen feltételekkel engedélyezi, tehát akár azt is feltételezhette, hogy az alperes engedéllyel rendelkezik a felperesi védjegyek használatára. Az alperes nem ajánlott fel bizonyítást arra, hogy a felperes akár közvetlenül, akár a cég1 nyomán korábban szerzett tudomást az alperesi védjegy használatáról, mint az elsőfokú bíróság által meghatározott 2019. november 11-i időpont. Így az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megállapítania, hogy az egyébként perben nem álló cég1 nem tudott az alperesi védjegyhasználatról vagy ha mégis, úgy az a felperesi igényérvényesítés szempontjából nem bírhat jelentőséggel.

[39] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság következtetésével szemben az alperes csalárd szándékának megállapítására önmagában alapot ad az a tény, hogy az alperes kizárólagos jogi oltalmat igényelt egy olyan megjelölésre, amelyben általa is tudottan a felperes védjegyei által oltalmazott, a világon szinte mindenki előtt a felperes logójaként ismert és ilyen módon felismerhető márkanév szimbólum ábra szerepel. Az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy legitim cél vezérelte az alperest, hogy jelezze mely árukra szakosodott, nem szolgálhat alapul a felperesi ábrás védjegyek használatára, és arra különösen nem, hogy az alperes bármely formában kizárólagos jogot szerezzen arra. A felperes mint védjegyjogosult számára ezért különösen sérelmes az, ha nem tekintik rosszhiszeműnek egy olyan megjelölés, jelen esetben a márkanév szimbólum ábra védjegy részeként történő lajstromozását, amely az alperes által is tudottan a felpereshez köthető, és amelynek használatára az alperes semmiféle jogosultsággal nem rendelkezett. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az alperes által megvalósított védjegyhasználat túlmutat az alperesi védjegyhasználaton, mivel az alperesi védjegy mellett további megjelölésekben használja a felperesi védjegyet, ezeknél a belenyugvás szabályai nem alkalmazhatók.

[40] Arra hivatkozott, hogy a C-63/97. számú ügyben kifejtett jogértelmezés szerint, ha a megjelöléshasználata olyan benyomást kelthet, hogy a másik vállalkozás és a védjegy jogosultja között kereskedelmi kapcsolat áll fenn, és különösen, hogy a viszonteladó vállalkozás a védjegy jogosultjának forgalmazói hálózatához tartozik, vagy hogy a két vállalkozás között különleges kapcsolat áll fenn, megtilthatja a védjegy jogosultja a védjegy használatát abból a célból, hogy a nyilvánosságot tájékoztassa, hogy az adott védjeggyel ellátott áruk javítását és karbantartását végzi, vagy arról, hogy az ilyen áruk értékesítésére, javítására és karbantartására szakosodott vagy azokkal kapcsolatos szakértelemmel rendelkezik.

[41] Kiemelte a Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.336/2012/4. számú ítéletéből, hogy a magyar bíróságok gyakorlata szerint az alperes jogosult a termék nevét feltüntetni annak forgalmazása, reklámozása alkalmával, de a védjegyjogosult engedélye nélkül nem jelenítheti meg a védjegylajstrom képi formáját. Az ilyen alkalmazás már meghaladja a Vr. 12. cikkében megfogalmazott eseteket és alkalmas olyan látszat keltésére, hogy a felek között közvetlen üzleti kapcsolat áll fenn.

[42] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi megjelöléshasználat nem keltheti azt a látszatot, hogy az alperes és a védjegyjogosult között különleges kapcsolat áll fenn. A fogyasztók tájékoztatásához nincs szükség az érintett márkához tartozó logó használatára, ehhez elégséges az adott márkanév szövegjelölés formájában történő használata, így az alperesi használat túlmutat a védjegyoltalom korlátai által szabott kereteken. Ez a körülmény önmagában az ügy részleteinek elemzése nélkül megállapíthatóvá teszi a felperesi védjegyek bitorlását. Mivel az alperesi megjelölések felidézhetik a felperesi védjegyeket, az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megállapítani, hogy az alperes által használt megjelölések összetéveszthetők a felperes védjegyeivel. A fogyasztó közönség tagjai akkor is felidézhetik a bitorló logó alapján a felperesi védjegyeket, ha tisztában vannak az elsőfokú ítéletben kiemelt azon állítólagos sajátosságokkal, hogy az autószerviz-piac márkaszervizekre és független szervizekre osztható. Ezt egyébként semmiféle peradat vagy bizonyíték nem támasztja alá. Ez a piacszerkezet a konkrét ügyben az összetéveszthetőséget fokozó tényezőként is azonosítható lehet, a fogyasztókat összezavarhatja, hogy az ábrás védjegyek a márkaszervizek hivatalos minőségét hivatottak jelezni, jelen esetben ilyen megjelöléssel mégis egy független szerviz szolgáltatásaival összefüggően találkoznak.

[43] A megjelölések szóelemei nem alkalmasak az összetéveszthetőség ellensúlyozására. A márkanévvel kifejezést a fogyasztó a felperesre utalásként érzékeli. Így ahelyett, hogy semlegesítené a hasonlóságot, a felperesre történő újabb egyértelmű utalásként tovább növeli annak a valószínűségét, hogy a fogyasztó közönség a bitorló logó láttán a felperesi védjegyeket idézi fel. Utalt arra is, hogy a kereskedelemben egyre gyakoribb, hogy a nagy márkák saját maguk azonosítására használják a rájuk utaló köznyelvi kifejezéseket (pl. Meki). Az alperes által használt megjelöléseket a bitorló logó dominálja. Bár általánosságban igaz, hogy a kombinált szövegjelöléseknél a szóelem tekintendő dominánsnak, jelen esetben a bitorló logó legalább annyira domináns, mint az inherens megkülönböztető képességgel nem rendelkező szóelemek és jelmondatok. Az elsőfokú bíróságnak ezért azt kellett volna megállapítani, hogy a jóhírű felperesi védjegyeket felidéző bitorló logó dominálja az alperes által használt kombinált megjelöléseket.

[44] Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a jóhírű védjegy jóhírűségének tisztességtelen kihasználására alapított érvelést, kiemelte, hogy az alperesnek nincs alapos oka a felperesi védjegyek használatára, a bitorló logó használatával tisztességtelen előnyre tesz szert, az ugyanis azt a látszatot kelti, hogy hivatalos kapcsolatban áll a felperessel.

[45] A bitorló logó használata sérti a felperesi védjegyek megkülönböztető képességét, hiszen azokat a felperes által nem ellenőrizhető minőségű szolgáltatásokkal összefüggésben a felperes engedélye nélkül használja.

[46] A felperes utalt arra is, hogy a védjegyjogosult engedélye nélkül átdolgozott megjelöléshasználatával súlyosan sérti a felperesi védjegyek jóhírűségét és megkülönböztető képességét.

[47] Mindezek alapján e körben is okszerűtlen az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint a bitorló alperesi logó használata nem ellentétes a tisztességes ipari és kereskedelmi gyakorlattal.

[48] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az uniós joggyakorlat szerint az ötéves határidőnek a későbbi védjegy lajstromozásának időpontjától történő számítása egyfajta vélelemnek bizonyul. Azaz törvényi vélelem áll fenn amellett, hogy a korábbi védjegy jogosultjának a későbbi védjegy lajstromozásától kezdve mindenképpen módja van a tudomásszerzésre, tekintettel arra, hogy a lajstromozás közhiteles, nyilvános aktus (Kúria Pfv.IV.20.451/2013/8). A felperes által állított első felhívást követően kellett volna megtörténnie az azonnali igényérvényesítésnek, a 2024. november 7-i felszólítás után előterjesztett kereset már nem felel meg a felperes által hivatkozott C-466/20. számú ügyben tett megállapításoknak. A felperes rosszhiszeműségre hivatkozása megalapozatlan, az alperes hulladékgyűjtés keretében tulajdonába kerülő márkanevű alkatrészeket használ fel szerviz- és értékesítési szolgáltatása keretében, amit a felperes egyáltalán nem végez. Így nem lehet a felperesi védjegyeket összetéveszteni alperes védjegyével. Éppen erre tekintettel a széles közönség teljes mértékben tudatában van annak, hogy alperes meg sem közelíti a felperes által indított prémium kategóriás szolgáltatásainak színvonalát, amelyből arra következtethetünk, hogy semmilyen képzettársítás (asszociáció) nem képes arra, hogy a felperes ábrás védjegyeit az alperes védjegyével és a márkanevű szerviz, márkanevű bontó szavak összességét összetévesse a felperes védjegyeivel. A felperes elsőfokú eljárásban előterjesztett perköltségigényét eltúlzottnak tartotta. Hivatkozott arra is, hogy az alperes az elsőfokú ítélet kihirdetését követően találta meg azt a felperes képviseletében 2013. november 14-én írt felszólítólevelet, amely a márkanevű szóvédjegy alperesi használatával szembeni fellépésre utalt, ezt követően a felperes semmilyen bírósági eljárást nem kezdeményezett. Ez a levél azt is alátámasztotta, hogy a felperes ezen időpontot megelőzően tudott alperes gazdasági tevékenységéről, azt folyamatosan figyelemmel kísérte vagy kísértette, amelyre tekintettel a fellebbezésében tett összes tényállítása bizonyítatlan és megalapozatlan. Az alperes terhére nem 2019. novemberétől számítandó az ötéves belenyugvási időszak, hanem a 2018. március 28-át követő naptól, amikor a Szabadalmi Közlöny és Védjegyértesítőben megjelent az alperesi védjegy lajstromozása.

[49] A felperes fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében a fellebbezésének megfelelő döntés meghozatalát kérte. Az alperes által csatolt felszólító levél a szóvédjeggyel függ össze. Fenntartotta, hogy a felszólítás megszakította a belenyugvást. A rosszhiszeműségnek csak egy potenciális jellemzője a jogosult akadályozása, a rosszhiszeműséget esetről-esetre kell vizsgálni. Hangsúlyozta, hogy a bitorló logóként definiált megjelölés használatával összefüggően az időmúlás nem vehető figyelembe.

[50] A fellebbezés részben alapos.

[51] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezéssel nem támadott rendelkezése, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül azzal, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között gyakorolta a felülbírálati

jogkörét. Ilyen korlátnak minősültek a fellebbezés indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogszabálysértések (Pp. 371-372. §).

[52] Az alperes által a fellebbezéshez csatolt felszólító levélben a felperes nem a perbeli ábrás, hanem a szövédjegyének jogosulatlan használatát kifogásolta, így annak a jelen perben nem volt relevanciája.

[53] A belenyugvás kezdőidőpontját, a felperes tudomásszerzését és a belenyugvási idő elteltét a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett bizonyítani.

[54] A felperes helyesen hivatkozott arra a csatolt iratok alapján, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a felperes magyarországi forgalmazója tudomást szerzett az alperesi védjegy használatáról. Az alperes által csatolt, a forgalmazónak megküldött iratok egyikén sem szerepelt ugyanis az alperes kifogásolt védjegye, vagy olyan megjelölés, amelyet az alperes védjegyhasználatának kellene elismerni. Az ítéltábla megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg azt sem, hogy mely időpontot kellene a magyarországi forgalmazó tudomására tekintettel a belenyugvás kezdőidőpontjának tekinteni. Ahhoz, hogy az öt év elteltéhez joghatások fűződhessenek, elengedhetetlen a belenyugvási idő kezdőidőpontjának olyan meghatározása, ami alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy az öt év eltelt az igényérvényesítésig. A magyarországi forgalmazó és az alperes közötti szerződéses kapcsolat tehát a védjegyhasználatról való tudomásszerzés időpontjának alátámasztására nem volt alkalmas.

[55] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével (Pp. 279. §) fogadta el, hogy a 2019. november 18-án kelt, hétfői felszólító levélre, annak egyeztetésre utaló részletére figyelemmel a tudomásszerzés időpontjaként az azt megelőző 2019. november 11-i hét munkanapjait, azaz legkorábban november 11-ét, legkésőbb 15-ét kellett bizonyítottnak tekinteni. Ezt támasztja alá az is, hogy a hivatkozott levél ügyvédi felszólító levél volt, a felperes nem csatolt meghatalmazást vagy olyan cáfoló dokumentumot, amelyből megállapítható lenne, hogy a felperes jogi képviselője milyen későbbi időpontban kapott megbízást, meghatalmazást a bitorlási igény érvényesítésére. Az ítéltábla megjegyzi, hogy mivel a felperes keresetlevelét 2024. november 16-án nyújtotta be, közömbös, hogy a tényleges tudomásszerzés november 11. és 15. között melyik napra esett.

[56] A felperes fellebbezésében maga sem vitatta a belenyugvási idő 2024. november 11-i kezdőidőpontját. Fellebbezésének lényege szerint a C-466/20. ítélet 54. pontjából az tűnik ki, hogy a felszólító levél is alkalmas a belenyugvás megszüntetésére, így már a felszólítás megszakította a belenyugvási időt.

[57] Kétségtelen, hogy a C-466/20. ítélet idézett 54. pontja alapján nem zárható ki az, hogy a felszólító levél a belenyugvási időt megszakítsa, azonban a következőkre figyelemmel a 2024. november 7-i felszólító levélnek nem lehetett ilyen joghatást tulajdonítani.

[58] Egyrészt a C-466/20. ítélet jogértelmezést tartalmazó rendelkező része kifejezetten utal arra, hogy az olyan cselekmény mint a felszólítás, amellyel a jogosult anélkül lép fel valamely későbbi védjegy használata ellen, hogy jogilag kötelező erejű megoldás eléréséhez szükséges lépéseket tett volna, nem szünteti meg a belenyugvást, következésképpen nem szakítja meg a belenyugvási időt. Az ítélet indokolási részeit azon kötelező értelmezés tükrében kellett figyelembe venni, hogy a felszólító levél önmagában nem elégséges a belenyugvási idő megszakítására, az uniós irányelvvel nem egyeztethető össze az ismételt felszólítások belenyugvási időt meghosszabbító hatása.

[59] Másrészt a C-466/20. ítélet értelmező döntéséből az következik, hogy az egyébként a belenyugvás megszüntetésére alkalmas bírósági jogorvoslat benyújtása (vö. C-482/09.) sem elég minden esetben a belenyugvási idő megszakításához, ha a jogosult felróhatóan késlekedik az igényérvényesítéssel. Az EUB C-466/20. döntésének 2. pontja szerint ugyanis még a belenyugvási idő lejáratára előtt bíróságra benyújtott irat sem szakítja meg a belenyugvási időt, ha a beadvány a jogosult gondosságának hiánya miatt nem felelt meg annak kézbesítéséhez szükséges alaki követelményeknek, és a felperesnek felróható okból azt csak a belenyugvási idő lejáratára után pótolta. A bíróságnak a konkrét ügyben a felszólító levelet is ennek fényében kellett értékelnie.

[60] Az adott esetben az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az ismételt felszólító leveleknek nincs belenyugvás megszakító hatása, az ismételt felszólításoknak nem volt súlya. A felperes saját hivatkozása és a becsatolt okiratok szerint is 2019. november 18-án, 2020. március 31-én is bitorlási, kártérítési igénnyel fenyegető felszólító leveleket küldött, majd nem tett semmit. A 2024. novemberi felszólító levél ilyen előzmények után nem értékelhető a felperes kötelező erejű megoldás eléréséhez szükséges lépéseként. A felperes a belenyugvási idő megindulásáról az általa küldött 2019. novemberi felszólító levélből kitűnően tudomással bírt, ennek ellenére a belenyugvási idő eltelte előtt pár nappal, 2020. november 4-én ismételten csak jogi kötőerővel nem bíró felszólító levelet küldött, és csak a belenyugvási idő lejáratára (2024. november 11.) után nyújtotta be a keresetlevelet. Az eredménytelen felszólító levelek tehát a jogosult felróható késlekedésére tekintettel a belenyugvási idő megszakítására nem voltak alkalmasak.

[61] Az EUB C-466/20. ítélet indokolásának 54. pontjából – az ítélet értelmező döntésére figyelemmel – az következik, hogy a belenyugvási időt megszakító hatása akkor lehet a felszólító levélnek, ha azt bírósági igényérvényesítés követi. Akkor azonban nem, ha a jogosult felszólításokkal él, és az utolsó felszólítás után a belenyugvási időn túl keresetet terjeszt elő. Ez utóbbi esetben ugyanis az eredménytelen felszólításokkal meghosszabbíthatná a V. 16. cikk (2) bekezdésében utaló szabállyal felhívott Harmadik védjegyirányelv 9. cikkében meghatározott ötéves belenyugvási időt. Az ítéltábla megjegyzi, hogy jogbizonytalansághoz vezethetne az, ha ismételt eredménytelen felszólítások esetén a sokadik

eredménytelen felszólítás után azt kellene mérlegelni, hogy milyen időtartamnak kell eltelnie a bírósági keresetlevél benyújtásáig ahhoz, hogy a felszólító levélnek belenyugvási időt megszakító hatást lehessen tulajdonítani.

[62] Az elsőfokú bíróság helytálló indokolással állapította meg, hogy a rosszhiszeműség a C-529/07. számú ítéletben meghatározott feltételei hiányoznak. Kétségtelen, hogy nemcsak akkor lehet rosszhiszemű a védjegy lajstromoztatása, ha az piackorlátozásra, mások piaci tevékenységének jogszerűtlen akadályozására irányul. Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt emeli ki, hogy a rosszhiszeműség megállapításához a védjegyoltalom rendeltetésével ellenétes, csalárd törekvésre van szükség. A felpereshez köthető szimbólumábrázolás használata nem elegendő a csalárdság megállapításához. Nem teszi ugyanis ez a körülmény csalárddá azt az alperesi törekvést, hogy a felperes megjelölését felhasználja a saját védjegyében annak érdekében, hogy tájékoztatást adjon arról, hogy a felperes áruival összefüggő szolgáltatást nyújt. Nem rosszhiszeműséget valósít meg, hanem a korábbi védjegy oltalmának megengedett korlátai (Vr. 14. cikk) túllépését, ha ennek a védjegyoltalom szempontjából legitim, tehát nem csalárd célnak a későbbi védjegy azért nem felel meg, mert ebből a célból a korábbi védjegy felhasználása nem szükséges, túlzó, a tisztességes ipari, kereskedelmi gyakorlatnak nem felel meg.

[63] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helytállóan állapította meg, hogy az alperes nemzeti védjegyével szemben a felperes belenyugvási tekintettel (Vr. 16. cikk (2) bekezdése, Harmadik védjegyirányelv 9. cikk) nem léphet fel. E tekintetben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletével – az indokolás fenti kiegészítésével – egyetértett.

[64] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a védjegytől eltérő későbbi megjelölések tekintetében a Vr. 16. cikk (2) bekezdésére nem lehet hivatkozni. Helytállóan indult ki a C-63/97. számú ítélet alapján annak vizsgálatából, hogy az alperes a felperes védjegyét abból a célból használja-e a saját megjelöléseiben, hogy a fogyasztót tájékoztassa arról, hogy javítási, karbantartási tevékenységet végez azon áruk tekintetében, amelyeket az adott védjeggyel védnek. Továbbá, hogy a védjegyet olyan módon használja-e, ami azt a benyomást keltheti, hogy hivatalos, kereskedelmi kapcsolat áll fenn a vállalkozás és a védjegy tulajdonosa között, különösen, hogy a viszonteladó vállalkozás a tagja a védjegy jogosult forgalmazási hálózatának, vagy hogy különleges viszony áll fenn a két vállalkozás között.

[65] Az ítéltábla azonban az elsőfokú bíróság e szempontok alapján az adott ügyre levont következtetésével nem értett egyet a következőkre figyelemmel.

[66] Az ítéltábla is elfogadta, hogy az alperes a felpereshez köthető, körben elhelyezett szimbólum védjegyet annak jelzésére kívánja átalakított formában felhasználni a saját védjegyében, hogy az adott védjeggyel védett áruk (gépjárművek, alkatrészeik) tekintetében nyújt szolgáltatást, értékesítési, karbantartási tevékenységet végez (Vr. 14. cikk (2) bekezdés c) pontjában írt korlátozás). Erre utal az is, hogy az alperesi megjelölések ábrás eleme a

felperesi védjegyből képzett. Ebből azonban az is következett, hogy az elsőfokú bíróság helyesen vette adottnak a védjegy és az alperesi megjelölések összetéveszthetőségét. A Vr. 14. cikk (2) bekezdése ugyanis a védjegyoltalom korlátja, azaz a Vr. 9. cikk (2) bekezdésében megjelölt esetek (megjelölések azonossága, összetéveszthetősége) tilalma alóli kivétel. Nem volt jelentősége ugyanezen okból az összetéveszthetőség szempontjából a védjegy jóhírúságával összefüggő felperesi érvelésnek sem.

[67] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Vr. 14. cikk (2) bekezdés c) pontja korlátozza a védjegyjogosult védjegyoltalmát. E korlátozásnak így összhangban kell lennie annak céljával, és nem lehet azt kiterjesztően értelmezni. A Vr. 14. cikk (2) bekezdés c) pontja értelmében a tilalom alóli kivételnek minősülő védjegyhasználatnak szükségesnek kell lennie a szolgáltatás vagy az áru rendeltetésének jelzéséhez. Nem tekinthető ezért jogszerű korlátozásnak a korábbi védjegy olyan használata a későbbi megjelölésben, ami a tájékoztatás szükségességével nem indokolható. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kifogásolt ábrás használat a felperesi árukra utaló „márkanév1” kifejezés mellett „illusztratív”, ez azonban éppen azt támasztja alá, hogy a felperesi szóvédjegyhez (márkanév1) hasonló megjelölések használata mellett túlmutat azon a mértéken, amit a védjegy jogosultja a tájékoztatás érdekében eltérni köteles a Vr. 14. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján.

[68] Az ítéltábla hangsúlyozza továbbá, hogy a Vr. 14. cikk (2) bekezdés c) pontjában írt korlátozási ok csak akkor áll fenn, ha a (3) bekezdésben írt feltétel is teljesül, azaz a használat megfelel a tisztességes ipari és kereskedelmi gyakorlatnak. Az alperes azonban nem bizonyította, hogy a gépjárműszervizek esetén a Vr. 14. cikk (3) bekezdése alapján a tisztességes kereskedelmi, ipari gyakorlatnak megfelel, hogy a nem márkaszerviznek minősülő szervizek a gépjármű védjeggyel oltalmazott nevén túl azok ábrás logóját, vagy abból képzett logót saját megjelöléseikben, kereskedelmi nevükben engedély nélkül felhasználják.

[69] Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőkre is utal.

[70] Az elsőfokú bíróság a támadott megjelölések keltette benyomás értékeléséhez helyesen határozta meg az átlagfogyasztót. Az ítéltábla elfogadta azt is, hogy az átlagfogyasztó előtt ismert a márkafüggetlen és a márkaszervizek léte. Nem értett azonban egyet azzal a következtetéssel, hogy a márkaszerviznek nem minősülő alperes megjelöléshasználata nem kelt olyan hamis benyomást, mint ha a felperes és az alperes között különleges kapcsolat lenne.

[71] A felperes a fellebbezésében megjelölt marketing példák alapján helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróságnak nem kellően megalapozott (Pp. 279. §) a szlenges névhasználatból levont azon következtetése, hogy ez alapján az átlagfogyasztók az alperest a felperestől, illetve márkától független szervizek közé sorolják. Az alperes nem márkaszerviz, azonban nem márkafüggetlen szerviz, hiszen a felperes áruira, azzal összefüggő szerviz

szolgáltatásokra specializálódott. Azon szervizek esetében, amelyek ugyan nem márkaszervizek, de nem is márkától független, hanem egy adott márkára specializálódott szervizek, fokozottabban fennáll a különleges kapcsolat feltételezésének veszélye, ha az adott márkát a saját megjelöléseikben használják.

[72] Az ítéltábla kiemeli, hogy az EUB C-36/97. ítélet idézett értelmezése alapján nemcsak akkor tiltott a védjegyhasználat, ha a fogyasztóra a megjelölés-használat olyan benyomást gyakorol, hogy az alperes a felperes forgalmazási, vagy márkaszervizhálózatának a része. Elegendő az is, ha a fogyasztó különleges kapcsolatot feltételez az alperes és a védjegyjogosult között. Ennek a különleges kapcsolatnak a feltételezése pedig nemcsak akkor állhat fenn, ha a fogyasztó azt feltételezi, hogy az alperes márkaszerviz.

[73] Ha az alperes a védjegyjogosult ábrás védjegyét a saját megjelölésében tájékoztatáshoz szükségtelenül, illusztratív módon használja, lehetővé teszi, hogy az átlagfogyasztó a valóságnál szorosabb, különleges kapcsolatot feltételezzon. Az átlagfogyasztóban ugyanis az a benyomás alakulhat ki, hogy az alperesi vállalkozás és a felperes közötti üzleti kapcsolat alapján a felperes hozzájárult a védjegye engedélyt feltételező használatához. Különösen abban az esetben alakulhat ki ilyen feltételezés, ha a felperes védjegye jóhírű.

[74] Az alperes a védjegyhasználatot lehetővé tevő különleges kapcsolatot nem igazolt azzal, hogy a csatolt szerződések és levelezés alapján nem vitásan üzleti kapcsolatban áll a felperes magyarországi forgalmazójával. Az a körülmény, hogy az alperes alkatrészt vásárol a magyarországi forgalmazótól szervizszolgáltatás céljára, nem alapoz meg védjegyhasználatára feljogosító különleges kapcsolatot, mivel alkatrész vásárlására a független szervizek is jogosultak. Az ítéltábla megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróságnak a különleges kapcsolat megalapozottságára utaló érve ellentétben állónak látszik azzal a következtetéssel, hogy a felperes védjegyét az alperes csak a szolgáltatásáról adott tájékoztatás, vagy az adott árura specializálódás jelzése végett használja, nem kíván azzal az EUB C-36/97. ítéletben meghatározott különleges kapcsolatra utalni.

[75] Az alperes megjelölés-használata által keltett összbenyomást nem ellensúlyozza a honlap valamely részén az alperes függetlenségére utalás, a fényképeken látható telephely, a szolgáltatás színvonala. Nem érinti ugyanis azt a körülményt, hogy az észlelt megjelölés-használat az átlagfogyasztóra olyan benyomást tegyen, hogy az alperes a felperesi védjegyet a felperes hozzájárulásával használja, így a szolgáltatása minősége – a független szerviztől eltérően – valamilyen módon a védjegyjogosult ellenőrzése alatt áll.

[76] Az előzőekre tekintettel – a belenyugvással nem érintett nemzeti védjegyhasználaton kívül – az ítéltábla a védjegybitorlást a Vr. 9. cikk (2) bekezdés b) pontja és (3) bekezdése alapján megállapította, és a Vt. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett a jogsértés

ennek megfelelő megállapításáról, valamint a b) pont alapján az alperes abbahagyásra kötelezéséről és a további jogsértéstől eltiltásáról.

[77] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, ezt meghaladóan – a nemzeti védjegyhasználat tekintetében – a keresetet elutasító rendelkezést helybenhagyta.

[78] A részben megváltoztatott döntésre tekintettel a felperes mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban részben lett pernyertes. A pernyertesség-pervesztesség arányát az ítéltábla mindkét eljárásban egyenlőnek találta (50-50%), figyelemmel a védjegyet és az egyéb megjelöléshasználatot érintő kereseti kérelmekről szóló döntésére és e kérelmek súlyára. A megváltozott pernyertesség-pervesztességre figyelemmel az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú perköltségről szóló rendelkezést is megváltoztatta, és a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az első- és másodfokú perköltségről. Az előlegezett perköltségek közötti különbségekre tekintettel nem alkalmazta a Pp. 83. § (2) bekezdés második fordulatát.

[79] Az ítéltábla a felperesi és az alperesi jogi képviselő által első és másodfokon felszámított ügyvédi munkadíjak és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertesség-pervesztesség arányában beszámított első- és másodfokú perköltségek különbözetének megfizetésére az alperest. A felperes elsőfokú perköltséggént 3.226.080 forint ügyvédi munkadíjat számolt fel áfa nélkül, az alperes 150.000 forint ügyvédi munkadíjat, szintén áfamentesen. A két igény felének különbözete 1.538.040 forint. A másodfokú eljárásban a felperes perköltséggént 2.343.990 forint ügyvédi munkadíjat számított fel áfamentesen, míg az alperes 1.000.000 forint ügyvédi munkadíjat áfával terhelten. A két igény felének különbözete 536.995 forint. Ezen összegek megfizetésére kötelezte az ítéltábla az alperest a rendelkező részben foglaltak szerint azzal, hogy a fel nem számított költségeket nem vette figyelembe. Az ítéltábla a felperesi ügyvédi munkadíj mérséklésére a beadványok tartalmára, mennyiségére figyelemmel a 2. § (2) bekezdése alapján nem látott indokot.

Budapest, 2026. június 30.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

Dr. Szabó Csilla s.

